

ת"פ 38687/12/13 - מדינת ישראל נגד כ' א'

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 38687-12-13 מדינת ישראל נ' א'

בפני כבוד הסגנית נשיאה עינת רון
בעניין: מדינת ישראל

נגד
כ' א'

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

ב"כ הנאשם עו"ד רודי שטר ממשרדו של עו"ד קופרמן

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

הנאשם והמתלוננת קיימו קשר זוגי במשך כשנה וחצי ונפרדו כארבעה חודשים טרם האירוע נשוא כתב האישום. גם לאחר פרידתם שמרו על קשר וטלפוני ביניהם.

בתאריך 17/12/13 הגיעו המתלוננת והנאשם למסיבה - כל אחד מהם בנפרד. בתום הבילוי ביקש הנאשם לבוא לביתה של המתלוננת, אולם היא סרבה והציעה להסיעו לביתו. במהלך הנסיעה דרש הנאשם מהמתלוננת לנסוע לביתה וזו מחשש לריב עימו נסעה לכיוון ביתה. הנאשם נטל את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, פתח אותו באמצעות הקוד שזכר והחל חטט בהודעותיה. משהבחין בהתכתבות של המתלוננת עם אחר, בערה בו חמתו של הנאשם והוא החל לצעוק על המתלוננת ולגדף ואתה.

המתלוננת חנתה בסמוך לביתה, דרשה מהנאשם שישב לה את מכשיר הטלפון, אך הנאשם סטר לה. כאשר המתלוננת יצאה מן הרכב, אחז הנאשם בידה והחל למשכה בחוזקה לכיוון ביתה, תוך שהמתלוננת מתנגדת לכך ומבקשת ממנו כי יעזוב אותה. הנאשם משך בשערה של המתלוננת, תוך שהיא זועקת.

השניים נכנסו לביתה של המתלוננת ואזי נעלה המתלוננת את עצמה בחדר השירותים. הנאשם שב אל רכבה על מנת להביא את מכשיר הטלפון, שם עוכב על ידי שוטרים שהוזעקו למקום בעקבות דיווח של עוברי אורח.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת שטפי דם בזרועה.

התביעה ציינה כי הערך המוגן בו פגע הנאשם היא הגנה על שלמות גופו של אדם וכי מידת הפגיעה בערך זה היא משמעותית ביותר בנסיבות האירוע כמפורט לעיל.

התביעה הביאה מפסיקתו של בית המשפט העליון ולפיה יש להחמיר בעבירות שעניינן אלימות ובמיוחד אמורים הדברים משמדובר באלימות בתא המשפחתי. לטעמה, על בתי המשפט לשוב ולומר את דברם ולהרתם באמצעות ענישה מחמירה ומרתיעה, על מנת למגר תופעות פסולות אלה.

מתחם הענישה הראוי לטעמה של המאשימה נע ממאסר מותנה ושל"צ ועד מספר חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

התביעה ערה להמלצות שירות המבחן באשר לביטול הרשעתו של הנאשם ואולם לטעמה יש לדחות המלצה זו.

לטענת התביעה המקרה דנן אינו עומד במבחנים שהוצגו בהלכת כתב, הן מבחינת האינטרס הציבורי והן מבחינת עתידו ושיקומו של הנאשם וכי הנאשם אינו עומד במבחנים אלה ואף לא הוכיח פגיעה קונקרטית בעתידו, על אף האמור בתסקיר שירות המבחן. את טיעוניה אלה תמכה התביעה בהלכות של בית המשפט העליון.

לפיכך עתרה התביעה להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה ולהטיל על הנאשם מאסר מותנה, צו של"צ בהיקף של 200 שעות, קנס בסכום של ₪ 2500 ופיצוי למתלוננת בסכום של ₪ 1000.

ב"כ הנאשם עתר לאמץ את המלצות שירות המבחן, המתבסס אף על שיחה עם המתלוננת.

ב"כ הנאשם ציין כי הגם שהתביעה "מגמדת" את עיסוקו של הנאשם, הרי שהוא עובד בעסק המשפחתי יחד עם אביו ואם יהיה בעל עבר פלילי יתכן ולא יוכל להגיע לכל מקום ואביו הוא זה שיצטרך לנסוע לכל אותם מקומות. לטעמו של ב"כ הנאשם מדובר בנזק גדול למי שמעודו לא הסתבך עם החוק ומדובר באירוע שהתרחש לאחר בילוי.

עוד הוסיף ב"כ הנאשם כי הנאשם מתעתד ללמוד במכללת פרס ועל כן הרשעה תפגע בו גם במישור זה.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 37 רווק עובד במסעדה שהינה בבעלות משפחתית.

הנאשם תאר משבר קשה שעברה משפחתו בעקבות מות אחיו בתאונת אופנוע בשנת 2014.

באשר לאירוע נשוא כתב האישום ציין הנאשם כי ברקע לעבירות מצויות סערת רגשות ופגיעה רגשית מהמתלוננת. הנאשם לקח אחריות על כך שהגיב באופן אלים ותוקפני כלפי המתלוננת ולדבריו פעל מתוך תחושת פגיעה רגשית, כאשר בחווייתו חש נבגד, למרות שהשניים לא היו בקשר זוגי. מתיאוריו עולה כי לא היה בכוונתו לפגוע במתלוננת ובדיעבד מבין שפעל באופן אימפולסיבי וסבור שיכול היה להתנהג אחרת.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצליח להתבונן באופן ביקורתי על התנהגותו ונוטל אחריות על העבירות. להערכת שירות המבחן אין הוא מאופיין בקווים אלימים.

בשיחה של המתלוננת עם שירות המבחן היא הבהירה כי הויכוח התעורר עקב רגשות קנאה של הנאשם אליה, אשר הביאו לגילוי תוקפנות מצד הנאשם. היא מסרה כי לאחר האירוע היא פנתה לגורמי הרווחה על מנת לקבל טיפל רגשי ומטופלת שם עד היום. המתלוננת שללה אלימות פיזית מצידו של הנאשם בעבר. לדבריה, הנאשם אינו אדם אלים והיא אינה חוששת מפניו וכי מזה למעלה מחצי שנה אינם נמצאים בקשר.

התרשמותו של שירות המבחן היא כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי שבעמדתו האישית שולל שימוש באלימות כדרך לפתרון בעיות, המתאר את האירוע כחריג שאינו מאפיין אותו.

להערכת שירות המבחן פעל הנאשם בעת האירוע באופן אימפולסיבי מבלי שחשב על משמעות מעשיו ועל השלכותיהם.

בהתחשב בתפקודו התקין של הנאשם בדרך כלל, במועד ביצוע העבירות ובהתחשב בדברי המתלוננת וכן בהערכת שירות המבחן כי הרשעתו של הנאשם תפגע בהמשך תחומי עיסוקו (משלוחי קייטרינג) שכן הוא עובד מול גורמים בעלי סיווג בטחוני גבוה ונדרש להציג תעודת יושר, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו צו של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע למשל בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשם אמנם צעיר, נעדר הרשעות קודמות, תפקודו תקין, העבירות בוצעו לפני כשנה וחצי ומאז לא הסתבך בעבירות נוספות והכל כפי שציין שירות המבחן בהמלצתו ואולם אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ואין בנתונים אלה כדי להוות חריג על פני עניינם של נאשמים רבים אחרים. ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיח הנאשם כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידו. הנאשם עובד בעסק המשפחתי ובפני שירות המבחן העלה את הטענה כי הוא מעביר משלוחי קייטרינג למקומות המחייבים סיווג בטחוני גבוה ותעודת יושר ואולם תשתית ראייתית כזו לא הובאה בפני בית המשפט ולא הוכח כי אכן כך הם פני הדברים. על פני הדברים אין בהרשעה כדי לפגוע פגיעה קונקרטית ועכשווית בעיסוקו. על כן, על המבחן השני אין הנאשם עונה.

גם על המבחן הראשון אין הנאשם עונה.

מדובר בהפעלת אלימות של ממש על המתלוננת בשל התקף קנאה בו לקה הנאשם כלפיה, הגם שהשניים כבר לא היו בקשר זוגי, ובהקשר זה יצויין ויודגש כי ברי שלא היתה כל הצדקה להתנהגות מעין זה, אפילו היו השניים בקשר עדיין.

האלימות היתה בוטה וממשית. החלה ברכבה של המתלוננת, המשיכה אף לאחר שהמתלוננת יצאה מן הרכב, תוך שהנאשם מושך את המתלוננת בחוזקה לכיוון ביתה. והגיעו הדברים כדי כך שהמתלוננת נעלה עצמה בחדר השירותים. עוברי אורח ששמעו את הצעקות הזעיקו את המשטרה.

באלימות ניסה הנאשם לכפות את רצונו על המתלוננת והפיל חיתיתו עליה.

בשל מעשיו נגרמו למתלוננת חבלות של ממש.

אין מקרה זה יכול לבוא בגדרם של המעשים בהם ניתן מבחינתם של האינטרסים הציבוריים להימנע מהרשעתו של הנאשם.

על כן, תיוותר הרשעתו של הנאשם על כנה.

מתחם הענישה שהציגה התביעה ראוי.

שקלתי את עברו הנקי של הנאשם ואת הודאתו באשמה ונטילת האחריות. כן שקלתי את האמור לגביו בתסקיר שירות המבחן ואת נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, לרבות הטרדיה שעברה על המשפחה. כן שקלתי את דברי המתלוננת, באשר לאי היותו אדם אלים ואת אי חששה ממנו, מחד גיסא ומאידך גיסא את היותה בטיפול מאז האירוע.

לאחר שיקול מכלול השיקולים, אני גוזרת על הנאשם -

שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה כלשהי שעניינה אלימות.

צו של"צ בהיקף של 160 שעות כפי שהמליץ שירות המבחן.

אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי למתלוננת, עדת התביעה מס' 1 בכתב האישום בסכום של 1500 ₪. הסכום יופקד בקופת ביהמ"ש לטובת המתלוננת בשלושה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 15/8/15 והבאים אחריו בכל 15 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"א תמוז תשע"ה, 08 יולי 2015, במעמד הצדדים.